

provisoriske Finanslove, skal jeg saamænd gerne være med til at gennemgaa dem med dem; men foreløbig finder jeg ingen Anledning til at komme ind paa den egentlig politiske Bevisførelse eller Citater af ældre ledende Politikere.

Der er derimod nogle enkelte andre skriftlige Bemærkninger fra Mindretallet, som jeg mundtlig maa berøre lidt udførligere. Blandt de almindelige Udtalelser siges der, at provisoriske Finanslove virke hæmmende paa Rigsdagens Arbejde i det Hele. At dette er saa, tror jeg, at enhver af os har haft rigelig Lejlighed til at erfare. Det kan heller ikke være anderledes. Den finansielle Lovgivning eller Finansloven er dog i Virkeligheden Grundlaget for den almindelige Lovgivning, og selv naar man har den bedste Vilje til at fremme den almindelige Lovgivning, have vi vistnok Erfaringer for; at det er meget vanskeligt under disse Forhold, og at der træder meget hæmmende i Vejen derfor. Jeg tror, at vi ogsaa i sidste Samling, trods det, at der blev fremmet vigtige Love, have haft Lejlighed til at erfare, at den provisoriske Tilstand i det hele taget virker meget lammende, og at Rigsdagen ikke har nogen Indflydelse paa Finanslovgivningen, behøver jo formentlig intet Bevis. Dog mener jeg, man gaar for vidt, naar man siger, at Rigsdagen slet ingen Indflydelse har paa Finansloven. Det er ikke Tilfældet; paa det meste af den civile Finanslovgivning har jo i Virkeligheden Rigsdagen dog Indflydelse — ikke paa alt, thi ogsaa der findes der enkelte spredte provisoriske Punkter, baade støttede til saakaldte bestaaende Love (o: provisoriske Love), men ogsaa ligefrem til provisoriske Bevillinger, som efter Mindretallets Mening naturligvis ikke have Hjemmel. At Rigsdagen ikke har Indflydelse paa den finansielle Lovgivning, ja, det, siger jeg, behøver formentlig ikke noget Bevis; men jeg skal dog, da det er sagt skriftligt, mundtligt søge hen til de Råder, hvorfra jeg henter Beviserne. Det er sagt, at snart gaar det ud over Landstinget og snart over Folketinget. At det gaar ud over Folketingets Nægtelse, ja, det er noget, enhver af os har tilstrækkeligt Kendskab til, i saa Henseende behøver jeg blot at henvise til navnlig de overordentlige Forsvarsudgifter, endstønt der ogsaa paa de regelmæssige militære Budgetter er adskillige provisoriske Udgifter, men naturligvis ikke i den Grad, som det finder Sted ved de egentlig overordentlige Forsvarsudgifter. Jeg bemærkede, at det ogsaa undertiden gik ud over Landstinget. Jeg skal i saa Henseende henvise til, at Landstinget har givet en Bevilling til

Rejser i Handelens Interesse. Den blev vedtagen her ved anden Behandling — den Finanslov, til hvilken dette Statsregnskab støtter sig, kom jo ikke videre — men den er ikke opført paa det provisoriske Budget. Der er en anden Bevilling paa 9,000 Kr. paa Krigsministerens Budget til Reserverløjtnanter. Den er vedtagen af dette Ting, men findes ikke paa Statsregnskabet. Jeg erkender i øvrigt, at det selvfølgelig gaar værst ud over det andet Ting; men jeg skal dog for at vise Indflydelsen for dette Tings Vedkommende med Hensyn til overordentlige Udgifter oplyse følgende. Paa § 26 findes der paa Statsregnskabet en Udgift af 12,939,244 Kr. Folketinget har bevilget 6,360,755 Kr., altsaa Halvdelen, Landstinget derimod 9,029,755, altsaa $\frac{3}{4}$; men som ærede Medlemmer se, gaar det ud over begge Ting, naturligvis mest Folketinget, men ogsaa Landstinget. At en saadan finansiell Husboldning ikke er heldig for Rigsdagens Indflydelse, behøver jeg næppe at udvikle yderligere. Jeg skal ikke oplyse om, hvor stærkt de overordentlige Budgetter ere stegne, men blot bemærke, at i 1884—85 viser Statsregnskabet kun en Udgift af 3,406,209 Kr. og nu altsaa mellem 12 og 13 Mill. Det er naturligvis ikke alene til Forsvarsvæsenet, men hovedsagelig dertil — alene til Krigsministeren gaar der af de 12 Mill. mellem 7 og 8 Mill. Jeg fremsætter dette til Forklaring af den Bemærkning, jeg har tilladt mig at gøre skriftlig, at det i meget betydelig Grad gaar ud over Rigsdagens Indflydelse paa den finansielle Lovgivning.

Ja, dermed tror jeg at have godtgjort min Berettigelse til at bruge de Udtryk, at det virkede lammende paa Lovgivningen i Almindelighed, og at Rigsdagen tabte, i det mindste delvis — for ikke at sige for meget — sin Indflydelse paa den finansielle Lovgivning. Jeg skal nu komme til nogle Enkeltheder, som den ærede Ordfører jo til Dels har omtalt, men fra sit Standpunkt, og da de skulle staa for Mindretallets egen Digning, finder jeg derfor Anledning til yderligere at begrunde dem. Der er for det første den gamle Historie med Vestindien. Der siges i Betænkningen, at Underbalancen er omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig; men det slaar ikke nær til, naar der skal tages Hensyn til, at vi ingen Renter faa af de 7 Mill. Kr., der ere udestaaende. Naar de Renter, man dog kunde have Grund til at vente at faa af sine Penge, skulle regnes med, bliver Underbalancen i Virkeligheden større, noget som 700,000 Kr. Saa meget sætte vi altsaa hvert Aar til paa Vestindien. At Ministeren ikke har Hjemmel i Kolonial-